

der staa i Lovforslaget, idet jeg dels finder dem uforstaaelige, dels ganske urimelige. Den ærede sidste Taler (Brandes) omtalte § 1 og nogle af dens Enkeltheder. Jeg skal ikke komme ind paa disse, men kun bemærke, at hvis denne § 1 bliver vedtagen, saaledes som den staaar, vil den aabne en vid Mark for Angiveri og Spioneri mellem de handlende. Der vil blive en Snusen og Kigen i Konkurrenternes Varelager, der vil blive en skarp Forfølgelse af enhver af deres Handlinger for at opdage noget, som staaar i Modstrid med Lovens § 1, og det vil ikke være vanskeligt at finde noget, som de kunne hænge sig i. Der er aabnet en vid Mark for dem, der have Lyst til saaledes at se Konkurrenterne efter, ved de Bestemmelser, som staaar i § 1. Jeg skal blot henlede Opmærksomheden paa to Bogstaver. Efter at der er nævnt en hel Række Ting, staaar der to Bogstaver: „o. l.“, og i § 1 er der en Straffebestemmelse om Bøder indtil 2,000 Kr. Det vil jo være meget ærgerligt for den, der skal straffes med en Bøde af indtil 2,000 Kr., at det sker for en Overtrædelse af dette: „o. l.“, som man ikke rigtigt kan skønne over, hvad det egentlig er. Denne § 1 er saa rummelig, at den, snart sagt, kan rumme alt mellem Himmel og Jord, saaledes at den handlende aldeles ikke er sikker. Der vil komme et Utal af Politisager, antager jeg, efter denne § 1. Hvert Øjeblik ville enten de enkelte handlende eller Handelsforeningerne gaa til Politiet og klage, og Politiet vil faa nok at bestille. Den højtærede Minister har skudt denne Sag noget fra sig, idet der staaar i § 1, at Paatale finder ikke Sted fra det offentlige. Altsaa, Ministeriet gør ikke noget. Hvis der skulde gøres noget, og der skulde være nogen Retfærdighed i det, kunde der være Tale om et offentligt Tilsyn, saaledes som det findes ifølge andre lignende Love. Men det har den højtærede Minister ikke indladt sig paa, men har overladt det til Frivilligheden. § 8 og § 10 ville, som allerede nævnt af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen)—han nævnedes i alt Fald § 8—, derimod give Handelsministeriet en hel Del at bestille, og det kunde maaske være det gode ved Loven. Der gaar nogle Rygter — naturligvis ugrundede Rygter — om, at Handelsministeriet ikke har saa forfærdeligt meget at varetage, saa det kunde maaske være gavnligt, om det kunde faa noget Arbejde, noget mere at tage Vare paa; men at man just skulde lovgive af den Grund, synes jeg ikke, der er nogen Rimelighed i.

Af Lovforslagets enkelte Paragraffer er der blevet nævnt § 1, som jo er ret godt

gennemgaaet, og jeg skal ikke komme ind paa den, da jeg stoler paa, at dette Forslag gaar til et Udvalg, hvor det vil blive nøjere gennemset. Der er dernæst nævnt §§ 4 og 10, der omhandle Udsalg. Jeg kan ikke forstaa, at det skal forbydes en Mand at fremskynde Afhændelsen af sine Varer. Der staaar, at han skal angive Grund for Afhændelsen; unnlades dette, ifalder han en Bøde paa indtil 100 Kr., og angiver han urigtige Grunde, ifalder han en Bøde paa indtil 600 Kr. Jeg tror, at det somme Tider vil være vanskeligt for den handlende at opgive den rigtige Grund. En handlende, der f. Eks. trænger til kontante Penge for at indfri en Veksel, der forfalder i Løbet af kort Tid, og af den Grund vil realisere sine Varer billigere for at faa Penge til at betale Vekselen med, kan dog ikke godt sætte i Bladene en Meddelelse som saa: „For at undgaa Fallit, for at skaffe Penge til Dækning af Fordringer, hvis Ikke-Indfrielse vil medføre Fallit, udsælger jeg“. Jeg synes, at den Mand er uheldigt stillet, thi hvis han angiver en falsk Grund, vil han faa en Bøde paa indtil 600 Kr., og han kan jo heller ikke godt undlade at opgive Grunde.

Jeg kan heller ikke indse, hvorfor det i § 10 forbydes at holde Opgørelsesudsalg mere end 2 Gange om Aaret, thi det maa jo dog være en Handelsmands Formaal at realisere sit Varelager saa hurtigt som muligt. Jeg synes, at disse Bestemmelser ere saa uheldige, at de ikke kunne blive staaende.

Tilgiftsbestemmelsen i § 14 har jo en Forhistorie. Paa dette Omraade have baade de i Kommissionen, der repræsenterede de handlende, og de øvrige Kommissionsmedlemmer maattet erklære sig fallit, de stod her ganske magtesløse, og saa er den Bestemmelse kommen frem om, at Tilgiften ikke maa overstige 10 pCt. Jeg tror ikke, at denne Bestemmelse vil lægge nogen nævneværdig Hindring i Vejen for at give Tilgift, som det sker nu. Det vil være meget let for de handlende, som ville handle paa den Maade, at omgaa denne Paragraf, hvorledes man end vender og drejer det. Det er noget mærkværdigt at lovgive, naar man ikke kan udrette noget paa det paa-gældende Omraade. Det skulde dog glæde mig, om man kunde finde en Maade, hvorpaa man kunde komme Tilgiftsuvæsenet til Livs, for det er jo mærkeligt at se Smørhandlernes Vinduer opfyldte af saadanne Ting, som egentlig ikke have nogen Forbindelse med Smørhandelen, f. Eks. Porcelænskrukker, Tallerkener, Spisestel, Skeer og alt muligt andet. Disse Varer ere i